

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)

Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu Republika Srbija

Broj predmeta: KV.5/05

Glavni pretres: 10.03.2006.

Izveštaj: FHP, Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušavanje svedoka Asima Alića

Svedok je do oktobra 1991. radio u Gradskom sekretarijatu unutrašnjih poslova u Beogradu (GSUP), kao inspektor. Od oktobra 1991. radio je kao pomoćnik komandira stanice milicije u Zvorniku. U to vreme komandir policije je bio svedok **K**, dok je načelnik bio Osman Mustafić. Svedok **K** je rekao svedoku da ga je SDS postavila na mesto komandira. Doveo ga je predsednik SDS-a, optuženi Brano Grujić, za koga svedok kaže da je bio „veliki tata i ono što kaže mora biti tako“. Svedok zna da su se svedok **K** i predsednik SDS-a intenzivno družili, da su bili veliki prijatelji i da je svedok viđao Branka Grujića svakodnevno kako dolazi u kancelariju svedoka **K**, i to u periodu od oktobra 1991. do 6. 04. 1992, kada su srpska policija i vlast prešli u Karakaj.

Stanica je brojala oko 130 policajaca, a nacionalni sastav je bio pola Muslimana, pola Srba. Organi nadređeni OUP-u Zvornik bili su Centar službi bezbednosti u Tuzli i republički MUP u Sarajevu. Još krajem 1991. godine, dok se odvijao rat u Hrvatskoj, velike kolone vojnih kamiona i vojske prelazili su iz Srbije u Bosnu. Bilo je pijane vojske i pucanja iz tih kamiona. Svedok kaže da je opasnost visila u zraku. Postavljene su zajedničke patrole policije i vojske radi čuvanja vitalnih objekata.

U to vreme u Zvorniku nije postojao garnizon JNA, ali je jedan tenkovski bataljon došao iz Jastrebarskog, u Hrvatskoj, i stacionirao se u Čelopeku. JNA je iz kamiona delila naoružanje samo Srbima. Sve te aktivnosti vojske, podela oružja, stacioniranje vojnih jedinica, prolasci vojnih kolona, svedok je evidentirao, sačinjavao službene zabeleške i dostavljao nadređenim organima u Tuzli i Sarajevu.

Prema svedoku, Srbi nisu skrivali da su dobili oružje. Išli su ulicama noseći puškomitraljeze i automate na leđima. Policija je to oružje oduzimala, ali je morala da vrati oružje jer su Srbi protestovali, pravili barikade, pa su im radi „mira u kući“ morali vratiti.

Odvajanje srpske policije

Po sećanju svedoka, 6. 04. 1992. godine policajci srpske nacionalnosti su napustili sedište stanice i prešli u Karakaj. Ovu odluku je donela SDS, odnosno optuženi Grujić, kako mu je rekao svedok **K**.

Hapšenje radikala i Arkanovaca

Oko jedan ili dva sata izjutra 8. 04. 1992. svedok je pozvan da dođe u stanicu jer imaju četvoricu zarobljenika. On je odmah došao u stanicu, gde je zatekao te zarobljenike. Dugo ih je saslušavao i ustanovio je da se radi o braći Vučković sa Umke pored Beograda, jedan se zvao Duško Repić a drugi Žučo. Oni su imali legitimacije Srpskog četničkog pokreta. Treći je bio Milorad Luković Legija. Imao je vojnu knjižicu vojne policije Pančevo, a i Arkanovu legitimaciju. Takođe je imao sijaset dozvola za kretanje po raznim ratištima; pronašao mu je, ušivenu u bluzu, legitimaciju francuske Legije stranaca. Četvrti je takođe bio pripadnik Arkanovih jedinica. Uhvaćeni su u automobilu marke mercedes. Imali su automatske puške, pištolje, noževe *rambo*, žice za davljenje, rukavice sa odsečenim prstima, kape sa

prorezima za oči. Rekli su da su pošli na sastanak u hotel Jezero u Malom Zvorniku, da ih tamo čekaju Arkan, svedok **K** i Branko Grujić. Dalje su rekli da su došli da brane ugroženo srpstvo od Muslimana.

Saznanja o logorima

Svedok je uspeo da napusti Zvornik i skloni se u Kula grad, 8. 04. 1992. godine, odakle je preko šume pobeo u Tuzlu i tamo se javio načelniku Centra službi bezbednosti koji mu je rekao da se odmori nekoliko dana, pokupi svu policiju i u Sapni formira policijsku stanicu za Zvornik. Svedok je to uradio. U stanici u Sapni imao je oko 40 do 50 policajaca. Na tom mestu dobijao je informacije i imao saznanja o stanju u opštini Zvornik. Izvor informacija su bili Bošnjaci koji su prešli na slobodnu teritoriju, pbegli, razmenjeni ili uspeli da izbegnu. Sa njima je obavljao razgovor, uzimao izjave na zapisnik, pisao krivične prijave protiv poznatih i nepoznatih počinitelja i dostavljao nadležnim organima. Kopije tih prijava je sačuvao i dostavio ih je Kantonalnom tužilaštvu u Tuzli. Prijave su se odnosile na silovanja devojčica u logoru Liplje i zločine u logorima u Zvorniku.

Svedok je prikupio i dosta izjava o zločinima u Domu kulture u Čelopeku. On ima saznanja da je u Domu kulture u Čelopeku bio logor za Muslimane, da su tu ljudi svakodnevno maltretirani, silovani, terani da pljačkaju muslimanske kuće i ubijani. Svedok je od bivših logoraša dolazio do detaljnijih informacija o zbivanjima u logorima: „... i onda oni kažu, bio je upravnik taj, straža je bila ovakva, ovaj je dolazio, maltretirao nas, tukao nas, sekao uho, polne organe...”

Odgovarajući na pitanje predsednice Veća ko je organizovao i držao te logore i zatvore, svedok je rekao: „To je sve bilo u režiji SDS... Arkanovci i Šešeljevci i sve moguće te grupe pojavile su se na poziv SDS.“

Govoreći o Kozluku, svedok je rekao kako je tamo imao rodbinu i kako je znao da oni nisu mogli nikud da izađu sve do organizovanog iseljavanja. Zajedno sa njima, tu su bili i Muslimani iz okolnih mesta. „Pre nego što su izašli, oni su morali da potpišu izjavu da se odriču kompletne imovine“, rekao je svedok.

Svedok je za optuženog Grujića rekao da ga je „sama funkcija činila najodgovornijim čovekom“, ali da ne zna da li je to i faktički bilo tako. Svedok je za optuženog Popovića rekao da je „kasnije čuo mnogo ružnog“.